

Sag anlagt den 10. august 2006 — Arkema m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-217/06)

(2006/C 249/32)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: Arkema France SA (Puteaux, Frankrig), Altuglas International SA (Puteaux, Frankrig) og Altumax Europe SAS (Puteaux, Frankrig) (ved *avocats* A. Winckler, S. Sorinas og P. Geffriaud)

Sagsøgt: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgernes påstande

- I henhold til artikel 230 EF annulleres Kommissionens beslutning af 31. maj 2006 i sag COMP/F/38.645, for så vidt angår Arkema.
- Subsidiært: Den bøde, der er pålagt Arkema ved denne beslutning, annulleres eller nedsættes i henhold til artikel 229 EF.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne har nedlagt påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning K(2006) 2098 endelig udg. af 31. maj 2006 (sag COMP/F/38.645 — Methacrylater), idet Kommissionen tilregnede moderselskaberne den angivelige overtrædelse af artikel 81 EF og artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Begrundelsen var, at de havde deltaget i en række aftaler og form for samordnet praksis i sektoren for methacrylater, som bestod i drøftelser af priser, prisaftaler, gennemførelse af og overvågning af prisaf-taler, udveksling af markedsoplysninger, der var forretningsmæssigt vigtige og fortrolige, og/eller oplysninger vedrørende selskaberne, samt deltagelse i regelmæssige møder og andre kontakter for at lette overtrædelsen. Subsidiært nedlægges der påstand om nedsættelse af bøden, ifølge den anfægtede beslutning.

Til støtte for den principale påstand er det gjort gældende, at ved at tilregne moderselskaberne en overtrædelse begået af et datterselskab blot på grundlag af en formodning knyttet til den omstændighed, at disse selskaber på det sagsrelevante tidspunkt besad næsten hele datterselskabets kapital, har Kommissionen gjort sig skyldig i retlig og faktisk vildfarelse ved anvendelsen af reglerne vedrørende spørgsmålet, om overtrædelser begået af et datterselskab kan tilregnes dets moderselskab, og har overtrædt

forbuddet mod forskelsbehandling. Desuden anføres det, at Kommissionen, da den ikke har besvaret de argumenter, som blev fremført under den administrative procedure, og som havde til formål at godtgøre, at der forelå fuld selvstændighed ved fastlæggelsen af forretningspolitikken, på trods af, at moderselskaberne på det sagsrelevante tidspunkt besad næsten hele datterselskabets kapital, har tilsidesat sin begrundelsespligt, efter artikel 253 EF, og princippet om god forvaltningsskik.

Subsidiært er der nedlagt påstand om annullation eller nedsættelse af den bøde, der er pålagt ved den anfægtede beslutning. Til støtte for disse krav påberåbes sig en række anbringender, heriblandt retlig og faktisk vildfarelse, som Kommissionen skal have begået ved fastsættelsen af bødens størrelse. Det gøres gældende, at denne størrelse er uforholdsmæssig, da overtrædelsen kun har haft en meget begrænset indvirkning på markederne for de relevante produkter. I øvrigt anføres det, at Kommissionen har tilsidesat begrundelsespligten og princippet om god forvaltningsskik, da den har antaget, at overtrædelsens konkrete indvirkning ikke skulle tages i betragtning ved fastsættelsen af bødens grundbeløb.

Desuden er det gjort gældende, at Kommissionen har begået faktisk og retlige vildfarelser, idet den har forhøjet bødens grundbeløb med 200 % som afskrækkende virkning på grundlag af moderselskabets omsætning på det pågældende tidspunkt, da overtrædelsen ifølge datterselskabet ikke kan tilregnes dette selskab på grund af den forretningsmæssige selvstændighed, man da havde, og fordi moderselskabernes ledelse angiveligt ikke var inddraget i den pågældende praksis.

Det kræves tillige, at Kommissionen ved forhøjelsen af den pålagte bøde, tog domfældelser i 1984, 1986 og 1994 i betragtning, og at den herved anvender begrebet gentagelses-virkning åbenbart uforholdsmæssigt, hvilket er i strid med principperne om sanktionens lovlighed og om retssikkerhed. I øvrigt gøres det gældende, at Kommissionen ved at anvende princippet om gentagelsesvirkning har tilsidesat princippet »*non bis in idem*« og princippet om forholdsmæssighed, da de tidligere domfældelser allerede var taget i betragtning gentagne gange af Kommissionen i nyere afgørelser.

Der henvises desuden til, at Kommissionen har begået en faktisk vildfarelse ved ikke at indrømme en nedsættelse af bøden for undladelsen af faktisk at gennemføre dele af den påtalte praksis.

Med det sidste anbringende gøres det gældende, at Kommissionen ved fastsættelsen af bødens størrelse som andre faktorer også skulle have taget hensyn til, at der her for nylig er blevet pålagt betydelige bøder.